

در گفتگو با حمید عزت آبادی عضو هیئت ریسیه اتاق بازرگانی کرمان و رئیس کارگروه ریلی کمیسیون حمل و نقل اتاق ایران:

عدم تمایل دولت در واگذاری مسئولیت‌ها به بخش خصوصی

تسهیل در تجارت خارجی و ایجاد اتاق مشترک در خصوص سرمایه‌گذاری بخش حمل و نقل ریلی کوشابوده است؟ در این خصوص چه اقداماتی را انجام داده و چه کاستی‌هایی وجود دارد؟

نخست مایل هستم به این موضوع اشاره کنم که اتاق بازرگانی به طور کلی چه جایگاهی دارد. اتاق بازرگانی طبق قانون، مادرهمه تشکلهای بخش خصوصی است و وظایفش هم بر اساس قانون مشخص شده که دربرگیرنده موضوعات متفاوتی است، اعم از تولید، تجارت، خدمات و کشاورزی. اتاق ایران نباید به تنها یی مورد اشاره قرار گیرد. وقتی صحبت از اتاق بازرگانی می‌کنیم به این مفهوم است که صحبت از اتاق بازرگانی ایران، اتاق‌های شهرستان‌ها و تمامی انجمن‌های تخصصی‌ای است که در زیرمجموعه اتاق به ثبت رسیده‌اند، در نتیجه وقتی اتاق ایران را نام می‌بریم نگاه ما باید به تمام تشکلهای اقتصادی بخش خصوصی باشد. استحضار دارید که اتاق بازرگانی در کنار اتاق اصناف و اتاق تعامل سه اتاقی هستند که نمایندگی بخش‌های مختلف اقتصاد را بر عهده دارند اما به دلیل اینکه شرکت‌ها بیشتر سهامی خاص و کمتر تعاضی هستند و موضوع فعالیت اصناف هم کمی متفاوت‌تر است به همین دلیل بیشتر به اتاق بازرگانی توجه شده و موضوعات مربوط به اتاق بازرگانی بیشتر به چشم می‌آید و از سوی اتاق مطرح می‌شود.

کند. اینکه متاسفانه در ایران اهمیت زیادی داده نمی‌شود این را همه فعالان این بخش می‌دانند و مسائل و دلایل خودش را دارد، باوجود اینکه همیشه دولت از توسعه حمل و نقل ریلی صحبت کرده و برنامه‌هایی هم برای توسعه ریلی دارد اما تناقض آشکاری در حمایت از این صنعت با حمل و نقل جاده‌ای وجود دارد و آن هم حق دسترسی است که در بخش ریل از شرکت‌های حمل و نقل کالا و در نهایت از صاحبان کالا گرفته می‌شود، اما در بخش جاده‌ای عوارض بسیار ناچیزی از شرکت‌ها و صاحبان کالا گرفته می‌شود که باعث شده بازار غیررقابتی شود.

بحثی که وجود دارد این است که ما نمی‌گوییم حق دسترسی دریافت نشود بلکه باید یک تناسبی میان حق دسترسی جاده و ریل باشد و در بخش حمل و نقل ریل باید تخفیف‌هایی برای توسعه حمل و نقل ریل به این بخش داده شود. اگر در ایران نگاه رقابتی کردن به حمل و نقل ریلی به وجود باید قطعاً توسعه حمل و نقل ریلی می‌تواند به عنوان یکی از مهم‌ترین عوامل توسعه تجارت قلمداد شود و ظرفیت‌های بالقوه‌ای در این زمینه وجود دارد. اگر حجم حمل کالا از روی ریل را با حجم حمل کالا در جاده مقایسه کنیم می‌بینیم که زمینه برای توسعه این بخش بسیار است.

آیا اتاق بازرگانی در خصوص

بخش خصوصی در توسعه اقتصادی ایران نقشی انکار ناپذیر بر عهده داشته است و همواره اقتصاد ایران با چالش‌های متعددی روبرو بوده است در این میان تشکل‌ها و انجمن‌ها در عرصه تولید و تجارت در صورت هماهنگی و تعادل بیشتر می‌توانند کشور را در مسیر رشد اقتصادی یاری کنند، برای رسیدن به اهداف سند چشم انداز باید بیش از گذشته نقش بخش خصوصی در اقتصاد کشور و دستیابی به رشد اقتصادی مطلوب و پررنگ تر شود، در این میان اتاق بازرگانی را می‌توان به عنوان یک تشکل قدرتمند و تاثیرگذار در اقتصاد ایران دانست، در همین خصوص گفتگویی با حمید عزت آبادی عضو هیئت نمایندگان اتاق بازرگانی و صنایع و معادن تهران داشته ایم که به آن می‌پردازیم:

حمل و نقل ریلی در خصوص توسعه تجارت چه ظرفیت‌های دارد؟

بحث تجارت هم یکی از مهم‌ترین زیرساخت‌ها است، به خصوص در زمینه حمل کالاهایی که از نظر حجم، وزن و میزان بیشتر و وزین‌تر هستند، حمل و نقل ریلی با اعتماد و ثبات بیشتری می‌تواند در این زمینه عمل

حمل و نقل ریلی در تمام دنیا به عنوان یکی از مهم‌ترین زیرساخت‌ها در توسعه به حساب می‌آید و در

و این جای تاسف دارد. قطعاً عدم نیاز دولت به بخش خصوصی وقتی تحریمی نیست بخش قابل توجهی اش برمی‌گردد به موضوع درآمدات دولت از محل فروش نفت و کالاهای شرکت‌های دولتی و شبکه دولتی که این موضوع متسافانه دامنگیر کشور است و امیدواریم این موضوع حل شود. برای مثال نگاه کنید به همین بخش ریلی که ما به صورت واقعی شرکت حمل و نقل ریلی خصوصی خیلی کم داریم و بیشتر نهادهای حاکمیتی هستند یا بانک‌ها یا سازمان‌هایی که به نوعی وارد این بخش شده‌اند و آن پویایی که باید در این بخش باشد و مورد انتظار است وجود ندارد و البته در سایر بخش‌های تولیدی هم این موضوع دیده می‌شود و جای تاسف دارد و منتظر اصلاح ساختاری هستیم. نه تنها در بخش ریلی بلکه در همه

یا ترکیه را نگاه کنیم می‌بینیم که اکثر موضوعات یا قوانین اقتصادی با نظرات اتاق‌های بازرگانی یا پیشنهاد آن‌ها مطرح می‌شود و این برمی‌گردد به توسعه یافته‌گی کشورها و متسافانه ما باید بپذیریم که جزو کشورهای توسعه یافته نیستیم. بنابراین اتاق بازرگانی ما آن‌چنان که فعالان اقتصادی انتظار دارند و مقایسه می‌کنند با کشورهای دیگر از طرف دولت خیلی جدی گرفته نمی‌شود و امیدواریم در آینده این نگاه متفاوت‌تر شود.

این گونه نیست که دولت به بخش خصوصی نیاز نداشته باشد. مثلاً وقتی تحریم‌هایی برقرار می‌شود این بخش خصوصی است که می‌تواند به کمک دولت بشتابد و مشارکت و همکاری کند اما در مجموع باید گفت کمتر از ۲۰ درصد اقتصادمان دست بخش خصوصی واقعی است

دیگر انجام دهد یا حتی انجمن خدمات ریلی که در ایران وجود دارد. بنابراین به صورت خاص نمی‌تواند جزو فعالیت‌های اتاق ایران به حساب آید، هرچند در قانون ذکر شده که از وظایف و مسئولیت‌های اتاق، بحث توسعه سرمایه‌گذاری به صورت جنرال است.

در کشورهای دیگر اتاق بازرگانی در جایگاه بهتری قرار دارد و به آن بهای بسیار داده می‌شود اما در کشور ما دولت به این بخش نمی‌دهد و اهمیتی قائل نیست، آیا از دلایل آن نیاز نداشتن دولت به بخش خصوصی نیست؟ و اینکه نیازها از طریق فروش نفت تأمین می‌شود؟

کشورهای توسعه یافته نگاهشان به بخش خصوصی نگاه متفاوت‌تری است. اگر اتاق‌های بازرگانی کشورهایی مثل اتریش، انگلستان

اتاق مشترک برای یک موضوع خاص ایجاد نمی‌شود. اتاق‌های مشترک معمولاً بین اتاق‌های کشورها و برای تمامی کسب و کارهایی که می‌تواند بین کشورها وجود داشته باشد یا توسعه پیدا کند، ایجاد می‌شود. به تبع آن اتاق‌های مشترکی که صنعت ریلی در کشورهایشان یکی از صنایع مهم است می‌توانند در این بخش همکاری‌هایشان را توسعه دهند یا حتی انجمن‌های تخصصی که وجود دارند به تناسب فعالیت‌هایشان می‌توانند در خصوص موضوع آن فعالیت تفاهم‌نامه‌هایی را با کشورهای دیگر یا سندیکاهای انجمن‌های دیگر کشورها داشته باشند و عملایاً کسب و کار خودشان را توسعه دهند. مثلاً انجمن خدمات فنی - مهندسی می‌تواند این کار را به صورت تخصصی با کشورهای

که باید به رشد بخش خصوصی و بنگاه‌های اقتصادی کمک کند. شاید درباره خصوصی‌سازی بنگاه‌ها نیاز باشد که اتاق بازارگانی پویاتر شود و حداقل این است که اگر در مجتمع و شوراها با یک عضو نمی‌تواند اثرگذار باشد می‌تواند در این موضوعات مطالعه کند و در قالب بیانیه‌ها به صورت رسمی اعلام کند و این جای تامل دارد.

در رابطه با مشکلات خصوصی سازی، اتاق بازارگانی در اجرای درست خصوصی سازی در مورد شرکت‌های حمل و نقل ریلی چه میزان نقش داشته است؟ آیا اتاق به درستی در حوزه حفاظت از حقوق بخش خصوصی وظیفه خود را انجام داده است؟

همانطور که گفته ام ما نباید اتاق را به تنها یی ببینیم. اتاق ایران مجموعه‌ای از اتاق‌های شهرستان‌ها و انجمن‌های تخصصی است. وقتی صحبت از حفاظت از حقوق بخش خصوصی می‌شود ما اول باید ببینیم هر کدام از این بخش‌ها به خصوص انجمن‌های تخصصی که به صورت خاص با فعالان آن حوزه در ارتباط هستند چه نقشی را ایفا کرده‌اند. شاهد این موضوع هستم که درباره بحث حفاظتی که اشاره کردید حتی در انجمن‌های تخصصی هم آن‌چنان که باید به این موضوع پرداخته نمی‌شود. متسفانه چه در انجمن‌ها و چه در اتاق، ما دچار یک بیماری مصلحت‌اندیشی هستیم که به شدت نگران برخورد از طرف دولت یا سازمان‌ها با افراد هستیم به همین علت گاهی اوقات موضوع را تلطیف می‌کنند و در برخی موقع اصل موضوع از بین می‌روند.

اتاق برای مشارکت تمام اعضا (دارندگان کارت بازارگانی) در تصمیم‌گیری‌ها چه ساز و کارهایی را ایجاد کرده است؟

در پاسخ به این سوال باید به ساختار شکل‌دهی اتاق اشاره کنم.

ارجاع دهنده و انتظارات‌شان را مطرح کنند، مطمئن باشند اتاق ایران تمام ظرفیت‌ها و امکاناتی که دارد همراهی خواهد کرد، اما کمتر می‌بینیم که انجمن‌های تخصصی موضوعاتی را مطرح کنند و از اتاق ایران و هیات رییسه بخواهند که این موضوع را با فلان کشور پیش ببرید یا فلان موضوع ما را با دولت مطرح کنید. متسفانه انجمن‌های تخصصی بیشتر در گیر مشکلات و موضوعاتی شده‌اند که در مواجهه با دستگاه‌های دولتی دارند و چاره‌ای هم نیست زیرا موضوعات روزانه‌شان است و بیشتر تلاش و وقت‌شان در گیر این موضوعات است تا بتوانند رفع موانع کسب و کارشان را کنند که این هم جزو وظایف‌شان است. اما باید یک

بخش دیگری هم در انجمن‌های تخصصی به این موضوع بپردازند که در زمان تحریم‌ها ظرفیت‌های موجود را شناسایی و مطالعه کند و در قالب یک طرح موضوعی به اتاق ارایه کند و از اتاق بخواهد با ظرفیتی که دارد موضوع را پیگیری کند. قطعاً نماینده اتاق در این مباحث حضور دارد و باید توجه کنیم که نماینده اتاق در مجتمعی که شرکت می‌کند یک نفر است و اگر طرف‌های مقابل روحیه واگذاری که به صراحة در قانون آمده را نداشته باشند نماینده اتاق در حد ارایه موضوعات می‌تواند نقش داشته باشد و این موضوع مهمی است و باید یک عزم جدی از طرف همه قوا و حاکمیت وجود داشته باشد و راهی غیر از این نداریم. هر کسی که فکر می‌کند نگه داشتن بنگاه‌ها و شرکت‌های اقتصادی نزد دولت و نهادها به

نفع منافع ملی است مطمئن باشید اشتباہ می‌کند. شاید گفته شود که بخش خصوصی ما آنقدر توانمند نیست که این هم باید ریشه‌یابی شود و باید دید چقدر در این ناتوانی بخش خصوصی واقعی دولت اثرگذار است و این از وظایف حاکمیت است

انتخاب شود و طبق نظر ما کار کند. این‌گونه ادبیات متسفانه وجود دارد و بخش‌های مختلف دولتی این نگاه را دارند که انجمن‌ها باید با موضع ما همکاری کنند و این موجب شده اتاق‌های بازارگانی و انجمن‌های تخصصی وابسته به آن‌ها کمی از صراحة بیان مباحث کارشناسی و نقدها فاصله گیرند و این برای کشور آفت بزرگی است.

بخشی از مدیران انجمن‌ها از فعالان اقتصادی هستند که بنگاه‌هایشان مربوط به نهادهای حاکمیتی یا دولت است و این باعث می‌شود گاهی اوقات مصلحت‌اندیشی کنند و نتوانند مواضع کارشناسی و مستدل خودشان را به صراحة بیان کنند و جایگاه اتاق و انجمن مربوطه را کم‌اثر می‌کند و امیدوارم این موضوع هم مورد چاره‌اندیشی قرار گیرد.

با توجه به خارج شدن آمریکا از برجام، اتاق بازارگانی چگونه می‌تواند در جهت بهبود اقتصاد بخش حمل و نقل ریلی در کنار آن باشد، آیا مذاکراتی با طرف‌های خارجی در خصوص کاهش فشارهای واردۀ انجام داده است؟

گمان می‌کنم این موضوع به صورت مستقیم به اتاق بازارگانی ایران مربوط نباشد. این موضوع باید جزو کارهای اصلی انجمن خدمات ریلی و کمیسیون حمل و نقل باشد. این دو بخش می‌توانند نیازمندی‌ها و مباحث‌شان را مطرح کنند و آن بحث‌هایی را که گمان می‌کنند امروز با ظرفیت اتاق می‌توان به صورت یک انتظار ملی درآورد یا می‌توان با کشور دیگری مذاکره کرد را به نتیجه و هدف رساند. بر این نکته تاکید دارم که فعالان اقتصادی که در یک انجمن یا کمیسیون اتاق دور هم جمع شده‌اند و به صورت تخصصی موارد مربوطه را می‌دانند باید طرح موضوع نموده و بررسی کنند و آن را به اتاق ایران

بخش‌های اقتصادی همان‌طور که بارها مسئولان سیاسی و اقتصادی گفته‌اند متسفانه خصوصی‌سازی آن‌طور که باید انجام نشده است. یکی از دلایلش این می‌تواند باشد که بخش‌های دولتی که عهده‌دار بنگاه‌داری بوده‌اند تمایلی به واگذاری کارها به بخش خصوصی ندارند و این نگاه نگاهی است که در بخش ریلی هم شاهد آن هستیم باوجود آن که به صراحة در قانون گفته شده راه‌آهن باید تمام بخش‌هایش را واگذار کند ولی می‌بینیم که بخش قابل توجهی از ناوگان نیروی کشش نزد راه‌آهن است و در سایر بخش‌ها مثل نیروگاه‌ها و حوزه صنایع هم همین‌طور است.

اتاق بازارگانی در پاسداری از منافع اقتصادی بخش خصوصی چه نقشی را ایفا می‌کند و تا چه میزان می‌تواند موثر باشد؟

به این موضوع باید از دو منظر نگاه کرد. در رابطه با اتاق بازارگانی از لحاظ قانونی ظرفیت‌هایی ایجاد شده است و شاید بتوانیم بگوییم از لحاظ قانونی هنوز به حمایت‌های بیشتری نیاز دارد. در حال حاضر در بسیاری از شوراها و مجتمع، نماینده اتاق بازارگانی که حضور دارد حق رای ندارد و در یک کشور توسعه‌یافته شما چنین چیزی را نمی‌بینید و پیشنهاد بندۀ آن است که این ایراد باید رفع شود. از منظر دیگر نگاه حاکمیت و دولت و سازمان‌های دولتی به اتاق بازارگانی است. متسفانه شاهد آن هستیم که بخش‌های مختلف دولتی در زمان مجتمع انجمن‌ها و اتاق‌ها سعی در اعمال نظر دارند و این باعث می‌شود انجمن‌ها نظرات واقعی کارشناسی خودش را نشان ندهند. در انجمن ملی‌ای شاهد بودیم که مسئول دستگاه مرتبط با آن انجمن به صراحة مواردی را مطرح کرده است که باید چنین شود و رییس انجمن باید طبق صلاح‌دید ما

که نیاز به رسیدگی قضایی یا داوری دارند در مرکز داوری اتاق ایران امکان پذیر است و ما هم همیشه به فعالان اقتصادی که مشکل دارند توصیه می کنیم.

از نظر جنابعالی چه تغییراتی باید در اتاق بازرگانی صورت گیرد تا کارآمدتر شود؟

به صورت جنرال عرض می کنم که اگر انتظاری داریم تغییراتی در اتاق شکل بگیرد باید در حوزه های مختلفی این تغییرات شکل گیرد. از منظر قانونی باید تغییراتی در قانون اتاق و اختیارات و مسئولیت های آن داده شود تا بتواند دست اتاق را بازتر کند تا انتظارات بخش خصوصی و فعالان اقتصادی را برآورده کند.

اتاق ایران و تشكل های وابسته به آن که انجمن های تخصصی را هم دربرمی گیرد باید از این موضوع مصلحت اندیشی ها کمی فاصله بگیرند و با صراحة بیشتر موضوعات شان را مطرح و مطالبه کنند. همچنین انجمن های تخصصی، اتاق های مشترک و اتاق های استان باید طرح ها و موضوعاتی را متناسب با حوزه های فعالیت شان برای استفاده از ظرفیت های اتاق ایران بیاورند و مطرح کنند و هیات ریسیمه را با خود همراه کنند. برای مثال در موضوع معافیت مزاد تجدید ارزیابی دارایی ها که در قانون بودجه سال ۹۷ آمد طرحی که بود از طرف اتاق کرمان ارایه شد و در شورای گفت و گو دولت و بخش خصوصی مطرح شد و در قانون بودجه آورده شد. موضوعاتی از این قبیل امکان پذیر است و بستگی به انجمن تخصصی یا آن بخش اتاق ها باید تغییراتی داشته باشند بلکه فعالان اقتصادی و انجمن های تخصصی نیز باید متفاوت تر عمل کنند و با استفاده از ظرفیت ها و توامندی ها و روابطی که اتاق ایران دارد مطالبات شان را پیگیری کنند.

دارد یا مانع کسب و کار است را به همراه استدلال های خودشان در کمیسیون های اتاق مطرح کنند تا با نظر کمیسیون ها به هیات ریسیمه ارایه شود و در شورای گفت و گو مطرح و پیگیری شود. انتظار این است که بخش های زیر مجموعه مباحث خودشان را آورده و از ظرفیت های تشكیل ما برای پیگیری موضوعات شان استفاده کنند.

در رابطه با ارتباط بخش خصوصی با دولت و حل مشکلات بخش خصوصی و مطرح کردن مشکلات این بخش با دولت که از وظائف اتاق بازرگانی می باشد چه میزان کوشش بوده است؟ آیا اتاق بازرگانی واحد حقوقی و قضایی قوی که بتواند در جهت دفاع از منافع بخش خصوصی در دادگاهها شرکت کند دارد؟

این جزو وظایف اتاق نیست. اتاق همان طوری که اطلاع دارید بخشی دارد با عنوان بخش داوری که به لحاظ حقوقی مرکز مقتدری است. اگر شرکت های بخش خصوصی چه بین خودشان و چه بین شرکت های خارجی در قراردادها یا شان لحاظ کنند که اختلاف های این از طریق داوری اتاق بازرگانی رفع شود قاعده اتا مرکز داوری به موضوع ورود می کند و رسیدگی ها متفاوت تر از قوه قضاییه است و در زمان کمتری رسیدگی می شود زیرا حقوق دان های ما متفاوت تر و به صورت تخصصی تر به موضوع نگاه می کنند.

همچنین اگر فعالان اقتصادی خودشان به این نتیجه برسند که اختلاف های این را در مرکز داوری حل کنند باز هم اتاق پذیرای آن ها است اما اینکه اتاق به صورت خاص یک واحد حقوقی و قضایی داشته باشد که بخواهد از یک بخش خصوصی خاص در دادگاه دفاع کند چنین چیزی مرسوم نبوده و در دستور کار اتاق ایران هم نیست اما طرح موضوعات و طرح پرونده های

مشارکت ندارند و امیدوارم اعضای نمایندگان اتاق با دقت نظر بیشتر موضوعات اقتصادی را پیگیری کنند.

آیا اتاق هیچ گاه مطالبه گر بوده و خواسته های بحق بخش خصوصی حمل و نقل ریلی را از دولتمردان مطالبه گرده است؟

اتاق بازرگانی ایران به صورت جنرال موضوعاتی را که به اقتصاد کلان کشور مرتبط می شود مثل موضوع ارز یا محدودیت های واردات را در دستور کار هیات ریسیمه دارد و پیگیری می شود و در نهایت به صورت بیانیه مطرح اعلام می شود و غیر از این هم نباید انتظار داشت اتاق به تنها ی و بدون مطالعه تخصصی که در واقع همان انجمن است موضوع را پیگیری کند.

از وظایف اتاق بازرگانی تعالی بخشیدن به بخش خصوصی و مشورت و پیشنهاد طرح های کارآمد در خصوص توسعه و افزایش درآمد این بخش به سه قوه است، آیا این امر به درستی صورت می گیرد؟ چه کاستی هایی از سوی اتاق بازرگانی در این خصوص وجود دارد؟

قطعاً اتاق با توجه به ظرفیت هایی که به لحاظ قانونی دارد می تواند موارد را پیگیری کند و ما در سال های گذشته شاهد این موضوع بودیم که موارد مختلفی از طرف اتاق های شهرستان ها طرح شده و در کمیسیون های تخصصی مطرح شده و استدلال های کافی برای آن آورده شده است در نهایت با حضور وزیر مربوطه یا معاونان وزیر مربوطه در شورای گفت و گو، مطرح شده یا حتی با نمایندگان مجلس یا نماینده ای از قوه قضاییه مطرح و پیگیری شده و در برخی مواقع به نتیجه هم رسیده، حتی تغییراتی در قانون صورت گرفته است. انتظار این است که انجمن های تخصصی هم مشکلاتی که نیاز به اصلاح مقررات

اتاق بازرگانی ایران شکل گرفته از اتاق های شهرستان ها و انجمن های ملی. اتاق های شهرستان ها بر اساس قوانین انتخابات شکل می گیرد و بر اساس آن انتخابات اعضای هیات و نمایندگان استان ها تشکیل می شوند و در انجمن های ملی هم که بر اساس انتخابات هیات مدیره شکل می گیرد، هیئت نمایندگان اتاق ایران هم از اتاق های شهرستان ها و هم از انجمن های تخصصی معرفی می شوند که بر اساس مکانیسمی می باشد که به تناسب و تعداد اعضای شان، نمایندگانی به اتاق ایران معرفی می شوند و اعضای نمایندگان اتاق ایران را شکل می دهند. این اعضا هر ماه جلساتی را به صورت عمومی برگزار می کنند و موضوعاتی را براساس شیوه نامه و آیین نامه ای که وجود دارد می توانند طرح موضوع کنند و هیات ریسیمه به آن رسیدگی می کند و می توانند در خواست رای گیری کنند یا موضوعاتی که هیات ریسیمه به صلاح دید و تناسب مسایل روز مطرح می کند و به رای گذاشته می شود را به عنوان موضوع اتاق اعلام و پیگیری می کنند. شکل دهنده این موضوعات می توانند از یک استان یا یک انجمن تخصصی باشد در ضمن اعضای نمایندگان اتاق ایران به تناسب حوزه فعالیت یا علاقه مندی شان در کمیسیون ها پذیرفته می شوند و این کمیسیون ها می توانند هر ماه یا بیشتر جلساتی داشته باشند و موضوعات آن بخش تخصصی را طرح کنند. کمیسیون ها بازوی مشورتی نمایندگان اتاق هستند تا موضوعات به صورت تخصصی مطرح شوند. به نظر بندۀ آیین نامه، شیوه نامه ها و ضوابط بسیار منظم و خوبی برای مشارکت اعضا در تصمیم گیری ها وجود دارد اما اینکه آیا اعضا از آن ها بهره می گیرند و به درستی استفاده می شود یا نه موضوعی است که به خود افراد بر می گردد و گاهی هم اعضا خودشان